

at denne Undersøgelse vil lede til, at de maae ansees for henhørende under Lovens Bestemmelser. Det forekommer mig navnlig i den Henseende afgjørende, hvorvidt der er paalagt Menigheden Bidrag til en Kirkes Vedligeholdelse. En saadan Rigning paa Menigheden forekommer mig at sætte dette Spørgsmaal udenfor al Tvivl, men det er jo Tilfældet med forskjellige Kirker, at der har været paalignet Bidrag til dem. Jeg skal imidlertid selvfølgelig undergive dette Spørgsmaal en fornøyet Overveielse, inden jeg bringer Lovens Bestemmelser til Anvendelse paa de kjøbenhavnske Kirker. Det vil ialtsald stee med alt Hensyn til de i Kjøbenhavn stedsfindende aldeles særlige Forhold, og forsaavidt Bestemmelsen i § 2 og den ubvidede Bestemmelse i Loven af 19de Februar 1861 skulde tænkes at komme til Anvendelse paa kjøbenhavnske Forhold, vil det ikke stee, uden at det tillige bliver taget i Betragtning, at det kun er gennem Paaligning, at Menighederne i Kjøbenhavn komme til at bidrage Noget til deres Kirker.

Jeg kan ikke lade denne sidste Forhandling af denne Lov gaae forbi uden at sjenke dens Bestemmelser et Par Betragtninger, som ogsaa vilde begrunde den Vigtighed, som det efter min Opfattelse har, at den bliver vedtagen. Egentlig nye Bestemmelser indeholdes kun i § 1 og § 3. Den første Bestemmelse ligger meget nær ved Grændsen af, hvad Administrationen vilde være bemyndiget til at gjøre paa egen Haand; det maatte imidlertid, naar alle de særlige Forhold toges i Betragtning, som her finde Sted, ansees for tvivlsomt, om den navnlig turde tilstaae saadanne Laan som de heromhandlede uden særlig Bemyndigelse fra Lovgivningsmagtens Side. Bestemmelsen vil ikke lidet kunne fremme Fuldbøden af disse vigtige Bygningsforetagender, som staae tilbage, og hvoraf nogle ere saa paatrængende, at man har maattet lukke en af Landets største og ælteste Kirker. Underledes forholder det sig med § 2. Den giver egentlig ikke Administrationen nogen ny Bemyndigelse, den udvider ikke den Magt, Administrationen har, men den begrænses endogsaa den Opfattelse, som var gjort gjældende i det Lovudkast, der blev forelagt Thinget. I den Henseende skal jeg imidlertid villig

anerkjende, at det er meget muligt, at hvad der nu er foreslaaet i § 2, virkelig bedst stemmer overeens med Danske Lov og med Loven af 19de Februar 1861. For mig har det staaet som et underordnet Spørgsmaal, hvorvidt det skulde udredes under Form af rene Gaver eller rentefrie Laan. Det har under Behandlingen af disse Spørgsmaal heller ikke været den Anskuelse, der har frembudt nogen som helst Vanstuelighed. Der som Spørgsmaalet havde dreiet sig ene om dette Punkt, vilde man fra Ministeriets Side aldeles ikke have gjort nogen Indvending mod saa uvæsentlige Differer, som det vilde have været, og det har ogsaa faktisk viist sig, at da man fik en Anelse om, at det mulig vilde blive Tilfældet, at Modstanden med Gennemførelsen af Lovens Bestemmelser kunde være begrundet i, at Ministeriet havde betragtet det som Gaver og vedkommende Kirkeinspektorer som rentefrie Laan, var der ikke Noget iveien fra Ministeriets Side for at betragte det som rentefrie Laan; men dog vedblev Modstanden, idet vedkommende Inspektorer erklærede, at det for dem var ligegyldigt, enten det var som Gaver eller som rentefrie Laan. Der er derimod to andre Hovedanskuelser, som have gjort sig gjældende under denne Sags Behandling og som rigtignok aldeles ikke ere begrundede i Lovgivningen, men dog have faaet en vis Vægt. Den ene er den, at disse rentefrie Laan eller Gaver ikke skulde kunne finde Sted uden Samtykke af vedkommende lokale Kirkeinspektioner. Den anden Hovedanskuelse er den, at disse Laan ikke skulde kunne heds paa anden Betingelse end mod Forrentning med 4 pCt. og Afdrag af 2 pCt. Det vilde jo aldeles tilintetgjøre Lovens Betydning. Nu er der, som sagt, vel ikke i selve Lovens Noget, der paa den allerfjerneste Maade begrunder dette; forsaavidt vil denne Paragraf rigtignok heller ikke hde Ministeriet nogen hyderligere Assistance. Men det, at Sagen alligevel har været forhandlet her, det, at der nu haves klare Bestemmelser om, hvorledes man skal gaae frem, giver grundet Haab om, at Sagen nu vil gaae let. Ministeriet er efter min Opfattelse allerede nu ved Lovgivningen fuldkommen bemyndiget til at diktere Tvangsmulter for underordnede Bestyrelser, der ikke efterkomme Ministeriets Ordre.